

Người Dịch: Đoàn Thị Thanh Mai

Chương 25

Rồi, thế này có gọi là vụng trộm không? Bình thường thì anh không định dùng đến những trò lén lút. Nhưng nếu chúng có ích thì tại sao lại không chứ?

Zack cúi xuống, tháo dây cổ cho Elmo và đóng cửa trước. Elmo vừa vẫy đuôi vừa đứng định chạy dọc hành lang tới chào Ellie.

“Chào cưng. Đi bộ thích không?”

Nàng nói điều đó với anh thì có phải tuyệt không?

“Chào cô.” Lúc anh vào tới văn phòng, Elmo đã ngồi chễm chệ trên đùi nàng. “Cô có ăn kiêng không?”

“Không.” Nàng nhìn anh bối rối.

“Tốt. Vậy thì cô có thể ăn một miếng này.” Zack mở nắp hộp bánh cho nàng xem. “Tôi buộc phải mua mấy cái bánh này. Chúng tôi đi qua hàng bánh và thấy chúng ở sau cửa kính.”

“Và chúng mời gọi anh.” Ellie cười tươi. “Ngoắc ngoắc tay thì thăm tên anh. Đôi khi mấy cái bánh hay làm thế. Đặc biệt là mấy cái bánh dâu hư đồn này.”

Anh thích cách nàng vừa nói vừa diễn điệu bộ ngoắc tay thì thăm một cách tự nhiên, không hề ý thức được rằng trông mình hấp dẫn đến thế nào. Anh có thể đứng ngắm nàng mãi.

“Cô thích không?”

“Tôi xin một miếng thôi!”

“Để tôi đi lấy mấy cái đĩa.”

“Cảm ơn anh,” Ellie nói khi anh từ nhà bếp đi ra. Nàng thả Elmo khỏi đùi và lấy một chiếc bánh, cắn vào phần có dâu tây lóng bóng với vẻ thích thú. “Ừm, tuyệt.”

Một chút hôi lộ nhẹ nhàng đâu chết ai. Zack lấy miếng bánh khác cho mình và kéo cái ghế đối diện.

“Nói để cô hay, cô sẽ không gặp Louisa ở đây nữa đâu. Chúng tôi chia tay rồi.” Anh làm ra vẻ tỉnh cờ nhắc đến, nhưng vẫn chăm chú quan sát phản ứng của nàng. Sẽ chẳng tuyệt sao nếu gương mặt nàng sáng bừng lên, tố giác những tình cảm mà bấy lâu nay nàng đã rất khó khăn mới giấu được anh?

“Ôi, tôi rất tiếc.” Ellie đặt miếng bánh xuống. “Anh có buồn không?”

Thôi dẹp vụ tình cảm giấu giếm đi vậy.

“Không.”

“Là quyết định của anh hay của cô ấy?”

Trông nàng thực lòng quan tâm. Trong tích tắc anh cân nhắc việc khơi gợi lòng thương cảm. Nhưng không, làm thế thì quá tiểu nhân. Zack nhếch môi nói, “Của tôi.”

“Ừm, trong trường hợp đó thì tôi thấy mừng.”

“Thật sao?” Hy vọng lóe lên.

“Cô ấy không hợp với anh.” Nàng cầm miếng bánh lên, liếm một bông kem. “Cô ấy chắc chắn không hợp với Elmo.”

“Tôi biết.”

“Cô ấy còn nghi ngờ tôi nữa chứ. Kiểu như, cô ấy không tin tôi làm việc với anh.” Ellie mút xi rô dâu trên ngón trỏ. “Ý tôi là, chuyện đó thật sự rất bất tiện.”

Rồi, em có thể dừng lại...

“Dù sao thì, giờ cô ấy đi rồi.” Zack kéo cuốn nhật ký công việc trên bàn về phía mình. “Thế, nếu cô ấy không hợp với tôi, thì ai hợp?” Anh ngồi lúi lúi, giả bộ vô tư. “Sắp tới đây tôi nên chọn mẫu bạn gái như thế nào nhỉ?”

“Anh nói thật không đó? Cô nào vui về ấy. Có khiêu hài hước. Thoải mái. Thích chó. Không thích Liquorice thập cẩm.”

“Nhưng... tôi thích Liquorice thập cẩm.”

“Chuẩn. Nếu cô ấy cũng thích, thì cả hai người rốt cuộc lại tranh nhau miếng ngon. Cô ấy không thích thì tốt hơn.”

“Cô thực sự nghiêm túc đấy hả?”

Ellie nuốt một miếng bánh xốp và kem nữa. “Thì tôi có lợi nhất nếu anh hẹn hò với ai đó tốt mà. Để anh không gặt gồng nữa.”

Tôi có bao giờ gặt gồng đâu,” Zack phản đối. Vớ vẩn!

“À, mấy người gặt gồng bao giờ chả nói thế.”

“Thôi được rồi. Vậy tôi sẽ tìm cô nào ghét ăn Liquorice, yêu chó, phiên bản của Joan Rivers nhưng trẻ hơn khoảng năm mươi tuổi. Nhưng trong lúc này...” anh lật vu vơ mấy trang trong cuốn lịch văn phòng. “Có thể tôi cần cô giúp.”

Ellie không ngần ngại. “Được thôi. Anh định nhờ việc gì?”

Tuyệt, anh thật thông minh. Điều này có thể tạo ra sự khác biệt. Chỉ sáng nay thôi anh mới nghĩ ra anh có thể tận dụng tình huống này theo hướng có lợi cho mình... có thể giao tiếp với Ellie ngoài môi trường văn phòng sẽ khiến nàng nhìn anh khác đi.

Ai mà biết được, điều này có thể nhen nhóm một cái gì đó. Có mấy sự kiện buổi tối tôi phải tham dự. Đôi khi tôi cần đưa ai đó đi cùng. Là vì ai cũng như vậy, nên nếu tôi đi lẻ một mình thì không hay lắm... Dù sao, mấy buổi thế này cũng tạm tạm, không đến nỗi chán...” Im默默, nghe mà nói gì không, mà giống như một thằng ngốc. “Thế nào? Cô không phiền thỉnh thoảng giúp tôi mấy chuyện này chứ?” Chúa ơi, đừng có nói nữa đồ ngốc, mà đúng là một thằng tôi.

“Tại sao không? Nghe có vẻ hay. Vâng, tuyệt.” Ellie đang mỉm cười với anh như thể anh không phải một thằng tôi. Nhưng buồn một nỗi, nụ cười đó chẳng cho thấy nàng bị anh hấp dẫn không cưỡng lại nổi.

“Tuyệt.” Không, nàng vừa nói tuyệt, mà không cần nói tuyệt nữa. “Rồi, đây là vụ đầu tiên, để tôi kể cô nghe.” Anh gõ vào trang giấy đang xem. “Sự kiện được tổ chức ở Dorchester thứ Tư tuần sau và...”

“Thứ Tư à?” Ellie đưa tay lên miệng. Thứ Tư thì không được rồi! Tôi xin lỗi!”

“Ôi, chán nhỉ.” Thực ra không nhất thiết phải có người đi cùng nhưng anh vẫn cảm thấy thất vọng. Kế hoạch lớn thế là đổ bể.

“Sự kiện cũng bình thường thôi phải không? Tôi có một việc không thể không tham gia. Nếu vào buổi tối khác thì tôi đã đi cùng anh được rồi.”

“Không sao, tôi xử lý được. Thế có việc gì mà hay vậy?”

Ellie ngáp ngừng. Một lát sau, như thể vừa đấu tranh xem có nên nói cho anh không, nàng bảo, “Hy vọng là hay. Đó là tiệc mừng sinh nhật mẹ bạn trai tôi.”

Ừm. Đúng là một tin sét đánh. Zack ngạc nhiên; anh không hiểu cái gì làm nàng nói ra điều này. Có phải nàng định công khai mối quan hệ với Tony Weston sau ngần ấy thời gian?

Hơn nữa, nếu ông ta là người nàng đang nói đến, thì mẹ ông ta phải bao nhiêu tuổi? Một trăm bốn mươi tuổi ư?

Anh nói thành tiếng, “Thế thì cô không bỏ được rồi.” Rồi, vì nàng đã nêu ra chủ đề này nên anh tiếp tục. “Thế bữa tiệc tổ chức ở đâu?”

“Trong vườn nhà bà. Là tiệc nướng.” Ellie đang mãi nghịch đôi tai lệch của Elmo. “Nghĩa là có thể trời sẽ mưa, nhưng không vấn đề gì đâu.”

“Là buổi tiệc sinh nhật đặc biệt à?”

“Vâng. Mừng bà sáu mươi tuổi.”

Vậy là không phải mẹ của Tony Weston rồi. Tim Zack đập thình thịch trong lồng ngực. “Vậy bạn trai cô tên gì?”

Nàng bẽn lẽn. “Todd.”

“Cô chưa giờ nhắc đến anh ta nhỉ?” Thật khó để giữ cho giọng anh bình thường.

“Chưa. Tại cũng mới mà. Chúng tôi mới chỉ hẹn hò được mấy tuần thôi.”

“Ồn chứ?”

Ellie gật đầu vui vẻ nói, “Rất tốt!”

Khỉ thật. Quỷ tha ma bắt anh đi, Todd ạ, dù anh là ai đi nữa.

“Thế trước đó cô có ai khác không?” Phải chăng anh đang hỏi quá nhiều câu riêng tư? Có thể là vậy, nhưng anh cần phải biết.

Nàng ngần ngừ. “Gì cơ? Ý anh là đã từng có chưa á?”

“Ý tôi là từ khi cô đến Primrose Hill đó.”

Ellie lắc đầu. “Không, đây là lần đầu tiên sau một thời gian dài.” Trông nàng bần khổn. “Sao anh hỏi vậy?”

Luôn luôn giữ lời nói dối càng gần với sự thật càng tốt. Zack nói, “Chỉ là có người bảo họ nghĩ đã nhìn thấy cô đi cùng Tony Weston.”

Mặt Ellie đỏ bừng. “Ồi.”

“Và rồi tôi nhận ra, cái lần tôi gọi điện về nhà cô, ông ấy là người trả lời điện thoại.”

“Vâng. Đúng vậy.” Nàng bật tay về phía Elmo, mới nó nhảy lên đùi mình. Kỹ thuật đánh lạc hướng cổ điển.

Anh là người khơi mào chuyện này, vì vậy anh nên là người kết thúc. “Và cô cũng nói là cô sống trong nhà của bạn cô mà không phải trả tiền thuê đúng không?”

“Ôi trời.” Nửa cười nửa mỉa, Ellie úp mặt vào đôi tai xù lông của Elmo. “Đó chỉ là bạn thôi. Không phải bạn trai tôi đâu! Không thể tin nổi anh lại nghĩ thế!”

“Xin lỗi. Tôi xin lỗi.” Anh đã vội vàng kết luận và thấy mình đoán sai bét. Zack nói, Tôi cũng không thể tin được mình lại nghĩ thế. Hãy đổ lỗi cho Michael Douglas và Catherine Zeta-Jones.” Rồi, vậy tin tốt là Ellie chưa bao giờ có quan hệ tình cảm với Tony Weston. Tin xấu là có vẻ như anh đã để lỡ mất cơ hội và giờ nàng đang ngắt ngày hạnh phúc với người khác.

Thiệt tình, ông trời không ưa anh hay sao vậy?

“Ông ấy chỉ là một người bạn.” Ellie vẫn đang lắc đầu nguợng nguợng.

“Bạn cô tốt thật đấy.” Để đổi chủ đề, Zack nói, “Vậy cô gặp ông ấy thế nào?”

Ellie nuốt nước bọt, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng đang chuẩn bị tinh thần. Trên bàn, điện thoại bắt đầu đổ chuông. “Ừm, ờ...”

“Cứ để đó” Zack ngăn nàng tới nhắc ông nghe. “Nếu là cuộc gọi quan trọng thì người ta sẽ gọi lại.” Zack tò mò tới nỗi không thể bỏ qua được, anh nói, “Cô kể tiếp chuyện đi.”

Anh biết chắc chắn đây sẽ là một câu chuyện dài.

Điện thoại đã ngừng kêu. Ellie vẫn đang ôm chặt lấy Elmo. Elmo, thích thú vì được chú ý, giờ đang ngồi gọn trong vòng tay nàng như một nàng Cleopatra tí hon lông lá.

“Tony là bố chồng tôi. Ừm,” Ellie sửa lại, “ông ấy từng là bố chồng tôi.”

“Vậy là cô đã kết hôn.” Ngay khi những từ này buột khỏi miệng, Zack liên hệ các chi tiết với nhau. Anh biết mà. Chẳng phải anh đã tra cứu Tony Weston trên Google cái ngày đầu tiên, sau khi anh nhìn thấy hai người bọn họ đi cùng nhau tại quán Ivy hay sao? Chẳng phải anh đã đọc trên Wikipedia rằng tên thật của Tony Weston thực ra là Tony gì-gì-đó? Nhưng hồi đó, cái họ Kendall của

ông không quan trọng đến mức anh phải nhớ và đó là lý do tại sao nó chẳng gọi ra điều gì trong óc anh khi Ellie cuối cùng cũng bước vào đời anh.

Và chẳng phải anh cũng đọc thấy trong cùng mục đó rằng con trai duy nhất của Tony đã mất trong một vụ tai nạn ô tô hay sao?

Ôi trời

“Tôi từng kết hôn.” Ellie gục đầu đồng ý, thừa nhận điều anh vừa phát hiện. “Tên anh ấy là Jamie. Anh ấy... dễ thương lắm.” Nàng vẫn dịu dàng xoa đầu Elmo. “Nhưng anh ấy mất rồi.”

“Tôi rất tiếc.” Zack không thể tưởng tượng nổi những gì nàng đã phải trải qua. “Tôi không biết.” Anh quan sát những ngón tay nàng nghịch nghịch đôi tai Elmo.

Nàng nhún vai. “Tôi cũng rất tiếc. Đáng ra tôi phải nói với anh. Tôi chỉ muốn bắt đầu lại từ đầu.”

“Tôi hiểu.” Có phải đây chính là lời giải thích cho việc nàng không có phản ứng gì với anh, hay chỉ là anh không phải kiểu người nàng thích?

“Tôi nói điều này được không? Tôi không muốn anh bắt đầu tỏ ra tử tế với tôi.”

“Cô không muốn tôi bắt đầu ư? Vậy có nghĩa là tôi chưa bao giờ tử tế với cô hay sao?”

Ellie liếc cái đĩa trông trơn và thoáng cười. “Anh biết tôi định nói gì mà. Tôi chỉ muốn mọi thứ tiếp diễn như trước đây.”

“Được.” Điều Zack mong hơn cả là mọi thứ sẽ không tiếp diễn như trước đây. Một giai đoạn nào đó trong tương lai của họ, cầu Chúa, tình cảnh của họ sẽ thay đổi. Vì giờ đây, khi đã biết được chuyện của nàng, anh dám cho phép mình có một tia hy vọng mong manh đầu tiên.

Dẫu vậy, chuyện với anh chàng Todd kia vẫn thật đáng chán.

“Vậy bố chồng cô có chấp nhận anh chàng mới này không?”

Nói không đi, nói không đi mà.

“Tony á? Vâng, ông vui lắm. Chính ông là người sắp đặt mà. Với ông chẳng còn gì vui hơn.” Đôi mắt Ellie sáng bừng.

“Ừm. Tuyệt.” Zack gật đầu như thể anh cũng thấy mừng.

Khí gió.

“Này, anh phải đi họp bây giờ đây.” Để kết thúc chủ đề, Elhe nói, “Còn thứ Tư tuần sau, tôi có thể hỏi Roo xem cô ấy có rỗi để đi cùng anh tới Dorchester không. Thế có giúp được anh không?”

Cô bạn điên rồ có quá khứ phóng túng và gu thẩm mỹ quái gở với áo phong u?

“Tôi không nghĩ vậy,” Zack nói quả quyết. “Nhưng cảm ơn cô.”

Phù. Cuối cùng thì bí mật cũng bị phơi bày. Khi Zack rời văn phòng, Ellie thở phào nhẹ nhõm. Nàng không định để điều này xảy ra, nhưng giờ xảy ra rồi thì nàng cũng mừng. Hy vọng đến lúc này, nàng và Zack đã có mối quan hệ trong công việc đủ bền vững để việc anh phát hiện ra sự thật về quá khứ của nàng không làm thay đổi cách anh đối xử với nàng. Ngoài ra còn có hai tín hiệu tốt khác. Nàng đã không khóc, đó rõ là một bước tiến.

Và nàng nói đến Todd như bạn trai mình. Đây giống như một kiểu thử nghiệm, nói điều đó thành tiếng, xem cảm giác thế nào trên đầu lưỡi. Và nói thẳng ra là, cảm giác hơi kỳ kỳ. Nhưng lần đầu tiên thì chắc phải vậy thôi. Cứ coi như đây là luyện tập cho tuần sau, khi nàng sẽ gặp rất nhiều họ hàng của Todd. Sau khi được giới thiệu là bạn gái của Todd và tình cờ nhắc đến cái từ bắt đầu bằng chữ b đó lúc nói chuyện, nó sẽ - hy vọng là thế - bắt đầu trở nên bình thường và không còn kỳ cục giống như từ buổi chảnh hạn.

“Hôm nọ tớ bảo với buổi của tớ...”

“Ừ tớ biết, buổi của tớ cũng phát điên với môn bóng bầu dục...”

“Buổi của tớ và tớ mê bộ phim đó lắm...”

“À ừ, tớ mua cho buổi của tớ chiếc áo sơ mi mới hôm thứ Bảy...”

Dù sao thì, cái chính là nàng sẽ sớm quen với việc nói ra từ bạn trai. Đừng nghĩ về chuyện đó nữa.

Dẫu vậy việc hai bữa tiệc trùng thời gian cũng thật đáng tiếc. Đi dự buổi tiệc ở Dorchester với Zack chắc sẽ vui lắm. Nhưng nàng không thể đi được.

Bữa tiệc nướng mừng sinh nhật chắc cũng sẽ rất vui.

Ellie chợt thấy mắt cay cay, nàng chớp và thấy nước mắt lăn xuống. Đôi khi chuyện này vẫn xảy ra mà chẳng báo trước.

Đừng khóc, đừng khóc.

Ôi Jamie, anh đang ở đâu? Anh vẫn còn đó chứ? Em sẽ ổn chứ?